

## MIHAELA laiks

2000

Pasaules evolūcija būtībā ir apziņas evolūcija. Viss mūsu Kosmos, katra no tā šūniņām ir apveltīta ar apziņu, sākot ar zodiaka zvaigznāju sfēru līdz vissmalkākajam puteklītīm zem mūsu kājām un vēl tālāk, līdz mums netveramās elementārās pasaules daudzveidīgajām būtnēm. Visa mūsu pasaule, kopš tā radīta caur Logosu – Radītāja Garu, iet vienu pilnveidošanās ceļu, tikai katrs no tās elementiem, vai tas ir eņģelis, cilvēks, dzīvnieks vai akmens, katrā brīdī mēro kādu īpašu šī ceļa posmu un līdz ar to spēlē savu īpašu lomu pasaules norisē.

Mūsdienu cilvēks, gribēdams formulēt savu būtību, teiks: es esmu Es. Tātad var teikt, ka mūsdienu cilvēkam piemīt pašapziņa jeb Es-apziņa. Vēl pirms 2 – 3 tūkstošiem gadu cilvēks uztvēra savu būtību citādāk: “Es un mūsu tēvs Abrahams ir viens.” Tas nozīmē, ka viens Es izplatījās uz visu dzimtu jeb tautu, un katrs atsevišķais tās loceklis sajuta sevi tikai kopsakarībā ar to. Bez tās viņš nebija nekas, tāpat kā viens pirksts, atdalīts no rokas, nav nekas. Vēl senākajos laikos cilvēks apzinājās sevi kā visas cilvēces neatdalāmu sastāvdaļu atšķirībā, teiksim, no dzīvniekiem vai augiem. Un vēl senāk, t.s. paradīzes laikā, viņam bija visu kosmosu aptveroša apziņa.

Tātad mēs redzam, ka cilvēka apziņas loks arvien sašaurinās – no dievišķi kosmiskās līdz punktveida ego-apziņai. Šis process ir neizbēgami saistīts ar veseluma diferenciāciju un tā atsevišķo elementu saraukšanos, sacietēšanu, atdalīšanos no veseluma un materializāciju. Lai ilustrētu šo procesu, mēs varam pievērsties tādām dabas formām kā, piemēram, ķirbja vai melones “kosmos”, kazenes oga, ar kuru R.Šteiners salīdzina sākotnējo, vēl pilnīgi garīgo cilvēci, vīnogu ķekara “cilts”, ķiršu ogu “ģimenīte” un, visbeidzot, ābols-vienpatis vai, vēl labāk, valrieksts ar tā it kā galvaskausa čaulā ieslodzītajām smadzenēm - smalko ego instrumentu.

Tikai apzinājies savas robežas, uzdūries, tā teikt, paša fiziskajai miesai, cilvēks var sajust sevi kā Es būtņi, kā ego, un šis sasniegums ir neizbēgami saistīts ar to, ka ego punkts uz kādu laiku aizsedz viņam visu pārējo pasauli. Pilnīgā izolācijā no pasaules, absolūtā tumsā – citādi viņš to nekad arī nevarētu sasniegt – ieslodzīts paša galvaskausā cilvēks nonāk pie apziņas: es esmu Es. Milzīgs, ne ar ko nesalīdzināms atklājums. Viņš pēkšņi jūtas pasaules naba, ap kuru viss griežas, taču šis pasaules virpulis ap ego, sasniedzis maksimālo koncentrāciju, vienā jaukā brīdī noved cilvēku pie traģiskas atskārsmes: vēl viens solis tai pašā virzienā būs solis tukšumā, kur viņu sagaida viens vienīgs NEKAS. Punkts ir robeža starp “kaut kas” un “nekas”. Un tepat viņš saprot, ka arī atpakaļ ceļa viņam nav. Visā pasaulē nav nevienas būtnes, nevienas varas, kas būtu spējīga atcelt, atkal aizklāt viņam šo viņa atklājumu. Viņš nekad vairs nevarēs pateikt sev: es neesmu Es.

Līdz šim liktenīgajam punktam cilvēks nonāca, varētu teikt, aizvests pie rokas. Augstāk par viņu stāvošie spēki eonu gaitā gādājuši par viņa attīstību. Šo ceļa posmu var nosaukt par dabisko evolūciju, "grēkā krišanas" evolūciju, lejupslīdi no tīra gara līdz matērijā iespundēta gūstekņa stāvoklim. Taču, ja cilvēks, sasniedzis šo punktu, atradīs sevī tik daudz drosmes un uzticēšanās pasaules jēdzīgumam, lai nesajimtu izmisumā, nepazaudētu aiz bailēm galvu, neatmestu bezcerībā ar roku, bet arī nesaceltos pret savu nožēlojamo stāvokli un nesāktu meklēt citas, vieglākas pašapliecināšanās iespējas, bet iztaisnosies un pievērsīs mierīgu skatienu viņu aptverošās tumsas epicentram, tad un tikai tad viņš varēs uztvert sevī ieskanamies mūžīgās Gaismas motīvu.

Es raugos tumsā:

Tajā uzaust gaisma -

Dzīvā gaisma.

Kas ir šī gaisma tumsā?

Tas esmu es pats savā īstenībā.

Šī Es īstenība

Neienāk manā Zemes esamībā;

Es esmu tikai tās tēls.

Taču es atradīšu to atkal,

Kad es,

Meklējot garu,

Būšu izgājis caur nāves vārtiem.

*Rūdolfs Šteiners*

Cilvēks sajūtīs, ka viņa mazajai, cilvēciskajai uzdrīkstēšanās pretī plūst varena, elpu aizraujoša dievišķās drosmes straume. Tā caurstrāvo viņu un padara spējīgu "pārbīdīt kalnus". Un tad viņam sāksies jauns evolūcijas posms: apzināta, augšupejoša, labās gribas, patiesās Es būtības virzītā evolūcija, ko varētu nosaukt arī par kristīgo evolūciju. Mēs varam atrast sevi, savu īsto būtību, kuras kariķētais tēls ir mūsu ego, tikai pāri nāves sliekšnim, tikai izgājuši caur "adatas aci", viņpus bezdibeņa - vēl dzīvi būdami. "Kas nedomā, pirms būs nomiris, tas pazudīs, kad nomirs".

Objektīvi cilvēcei tika dota iespēja iet šo mistiskās nāves un augšāmcelšanās ceļu, pateicoties Golgātas mistērijai, Kristus iemiesošanai Zemes cilvēka, Jēzus no Nācaretes miesā. Golgātas mistērijas būtība ir tā, ka Logoss, dievišķā apziņa, kosmiskais Es, iemiesojies Zemes cilvēka miesā, ir izgājis ar viņu cauri nāvei un, substancionāli savienojies ar Zemi, kļuvis par tās Garu. Ar Kristus nāvi un Augšāmcelšanos ikviena cilvēka dvēselē tika iedēstīta Logosa dzirksts-sēkla, un nu ir pienācis laiks šai dzirkstij uzdīgt, augt un kļūt par arvien spēcīgāku liesmu. Reiz

pamodusies, tā nenomierināsies, kamēr neatradīs citas, sev līdzīgas dzirksteles, lai, savienojoties ar tām, ļautu Logosam augšāmcelties visā viņa kosmiskajā varenumā ("Kad divi vai trīs sanāk Manā vārdā, Es esmu viņu vidū"), turklāt jaunā kvalitātē – bagātinātam ar savā ziņā vienreizējo Zemes cilvēciskuma pieredzi, kas ļaus Viņam (mums Viņā) radīt nākamo necerēto pasauli ("Raugi, es daru visu jaunu.").

Tādējādi mēs varam būt droši, ka ikreiz, kad mēs sanākam kopā, lai nodotos garīgo atziņu apcerēšanai vai kopīgi pārdzīvotu kādu no mākslinieciskiem priekšnesumiem, vai arī, kopīgi cīnoties par kādas problēmas atrisinājumu, mēs pilnīgi reāli piedalāmies nākotnes veidošanā. Katrā no tādām reizēm cilvēces augsnē tiek iedēstīta jauna sēkla, un, lai arī tūlīt pēc tam mūsu laikmetam raksturīgā atmosfēra atkal atrauj mūs citu no cita un atkal grasās iedzīt mūs savpatības slazdos, sēkla nepazūd.

"Tas ir lielais garīgās pasaules likums, ka it kā pazudušas sēklas, izejot pārvērtību procesu, piedzīvo augšāmcelšanos. Mums jābūt pacietīgiem un jāprot gaidīt, kamēr iestāsies tādi apstākļi, kas ļaus mums saņemt no laika klēpja to, kas mūsos būs nobriedis. Tā ikreiz, kad mūsu dvēseles ieskanas harmonijā, kad kopīgais gars pulsē daudzās dvēselēs, kad mēs ļaujam tam uzliesmot mūsu kopīgā darbā, mēs patiesi iesējam cilvēcē nākotnes brālības sēklas, un ar laiku no tām varēs nogatavoties brālības auglis." (*Rūdolfs Šteiners*)

Mēs visi ciešam mūsu laika smago sāpi, kas ir saistīta ar objektīvu faktu, ka mēs pašlaik ejam cauri sēklas stadijai – viscietākajai un visnecilākajai no visām, kuras mums jāiziet ceļā uz cēlo mērķi, taču ne jau velti katru gadu atkal nāk rudens, Mihaela laiks ar saviem meteorītu lietiemi. Mēs zinām, ka arī mūsu asinīs esošā dzelzs apkaro tajās mītošo naidu un bailes, kas stāv mums ceļā. Tas ir Mihaela spēks mūsos. Zinot to, mēs varam pārdzīvot Mihaela laiku kā iekšējās iniciatīvas un pašizliedzības svētkus.